

Årstidsland

Ruvhten sijte

Vårland
Sommarland
Höstland
Vinterland
Förhöstland (sensommar)
Försommarland
Förvinterland
Vårvinterland

Beroende på snöläge och betestillgång påbörjas flyttningen mot vår- och kalvningsland. Detta sker efter kartans flyttleder. Också vid denna tid är rastbeten av stor betydelse. Renen söker sig mot solsidor i sydsluttningar och älvdalar, där kommer barmarken tidigt. Tjockt snötäcke och hård skare gör att hänglavsbyte är nödvändigt.

Under maj månad sker kalvningen. Vajorna uppsöker gynnsamma platser i terrängen. Dessa platser ligger ofta i sydlägen, där det finns lå, och barfläckar tidigt tinar fram. Kalvningslanden är vid denna period mycket känslig för yttre störningar.

Tiden innan myggen infunnit sig betar renen i björkskogen samt vid myrmarker och bäckdrag. Där kommer grönskan tidigare än på kalfjället

Renarna är under denna tid utspridda över olika kalfjällsområden. Under främst juli månad sker ett omfattande arbete då renar samlas till kalvmärkningsgårderna. Samlingsarbetet är arbetskrävande och störningskänsligt.

Vi denna tid återfinns renen i den låglänta björkskogen och vid myrmarker. Där betar den gräs, örter och framför allt svamp.

Höstland (september-oktober)
Under den tid som gått sedan kalvmärkning har renen spridit sig över stora områden. Därför krävs insatser för att samla in renarna till sarvslakt. Detta sker i huvudsak i början av september.

Vinterlandet / Forstväxter i vinterlandet (november-december)
Snön och isarna har kommit och grönbetet har försmärats. Renarna samlas för slakt och skiljning till mindre vintergrupper. Under denna tid påbörjas flyttningen till vinterlandet, det är nu som kartans flyttleder används. Detta är ett mödosamt arbete som tar både på renen och renskötare. Lämpliga rastben är en förutsättning för att kunna genomföra flyttningen.

Vinterbetesmarkerna betraktas ofta som rennäringens "flaskhalsar", dessa områden är känsliga för ingrepp och störningar av olika slag. Även små ingrepp kan få betydande konsekvens. Avgörande för dessa områden är tillgängligheten till sammanhängande lavmarker av tillräcklig storlek som också har god betesför. För att kunna beta på ett funktionellt sätt delar samebyn upp sig i mindre vintergrupper, vilka rör sig över stora områden.

